

Бара, въ съгласие съ правителствата на Англия и Франция“, Има отговоръ на тая телеграма, въ който, следъ повторението, понеже текстътъ е билъ неясенъ, се казва, че България е дала своето съгласие. Телеграмата гласи: (Чете) „Министерство на външнитѣ работи. Легацията въ Паражъ. Съгласие дадено, подробности съ писмо“. Подписана отъ Добревъ.

Ето официалната комуникация: (Чете) „Твърде бързо. Комисарство по репарациитѣ. До Министерството на външнитѣ работи, № 1.018 отъ 28. IV. 1922 г. Комисарството по репарациитѣ има честь да моли почитаемото министерство да нотифицира чрезъ легацията въ Парижъ на г. Де ла Бара, председателъ на Смѣсеня френско-български арбитраженъ съдъ и такъвъ на специалния френско-англо-български смѣсенъ арбитраженъ съдъ за разглеждане дѣлото съ зърненитѣ храни, че съгласно IX-то постановление на Министерския съветъ отъ 25 т. м., протоколъ № 38, отъ страна на България се назначаватъ въ този последния съдъ: за членъ-съдия г. Папазовъ, такъвъ и въ френско-българския арбитраженъ съдъ; за агентъ на правителството — г. Тодоровъ, такъвъ и въ френско-българския арбитраженъ съдъ“.

Това съответствува на постановлението на Министерския съветъ № IX отъ 25 априлъ 1922, протоколъ № 38, съобщено съ писмо № 956 отъ 26. IV. 1922 г. Въ това постановление се казва: Одобрява се, спорътъ по Деклозиеровото дѣло да се разгледа отъ единъ специаленъ френско-англо-български арбитраженъ съдъ, въ който за членъ отъ страна на българското правителство ще бжде еди-кой-си, като агентъ на правителството — еди-кой-си. Съдътъ ще се председателствува отъ г. Де ла Бара, председателъ на Смѣсеня френско-български арбитраженъ съдъ, и ще има отъ английска и френска страна следния съставъ: членъ-арбитъръ — г. Серуисъ и агентъ — г. Жодонъ.

Това е, както виждате, решението на нашето правителство. То е било съобщено по надлежния каналъ, по надлежния редъ както на лицата, които сж били назначени, така и на правителствата.

И по-нататкъ ние виждаме да започва вече процедурата по дѣлото. Съдътъ се конституирва, опредѣля си свой правилникъ — такъвъ е редътъ; на съда се подава исковата молба на дветѣ правителства, която сжщо тукъ притеждавамъ. Тази молба, адресирана до г. председателя и до г. г. арбитритѣ на Смѣсеня англо-френско-български арбитраженъ съдъ, е изпратена отъ Парижъ на 21 февруарий 1923 г., а е получена тукъ на 3 мартъ 1923 г. Мисля, че въ случая нѣма защо да ви чета исковата молба, макаръ че не е дълга; обаче, ако народното представителство желае, мога да я прочета: има известни пасажи въ нея, които сж интересни. Въ нея се казва, че дветѣ правител-